

der, hvis den overhovedet hviler paa et fornuftigt Grundlag, skal blive ved at stige. Den ærede Forslagsstiller opstiller en Scala og siger, at det er nødvendigt at trække de første 100 Rbd. fra, og er der nogen Sandhed deri — og det er der — saa er denne Sandhed mere staaende og i qualificeret Grad berettiget, jo høiere man kommer op, og det er aldeles uholdbart at standse paa et bestemt Punkt. Den eneste Grund til at gjøre det — jeg siger det reent ud — er den, at en stigende Scala er ubehagelig for de mere Formuende. Er det nemlig en Sandhed, at det første 100 Rbd. maa man ikke beskatte, fordi de udkræves til Livets Fornødenheder, da maa man ogsaa afforte i de næste Hundreder Rbd., naar man kommer høiere op; thi der ere Fornødenhederne i ligesaa høi Grad berettigede. Man synker og synker, men hvorfor skal man blive staaende ved 600 Rbd.? Er det sandt, at den, der har 200 Rbd., ikke kan give halvt saa Meget i Stat som den, der har en Indtægt af 400 Rbd., forudsat at alt Andet er lige, da er det endnu mere staaende, at den, der har 6000 Rbd. i Indtægt, kan give mere i Stat end 10 Gange saa meget som den, der har 600 Rbd. i Indtægt, naar forøvrigt alt Andet staaer lige. Er dette ikke sandt, da er Principet om Indtægtskatten aldeles usandskædigt i sit Indre. Det er nemlig baseret paa Skatteevnen, og i det Dieblit man ikke vil lade Scalaen stige, naturligviis med en vis Maadeholdenhed, saa bryder man Principet; man bryder Hensynet til Skatteevnen, og dermed falder det Hele sammen som en Uting. Naar man ikke lader Scalaen stige — der kan diskuteres om, hvorledes den skal stige —, saa vil al Indkomstskat blive lige saa uretfærdig som, ja, mere uretfærdig end Hartkornskatten. Den bliver et Slags Kopskat, den sætter formelig en Præmie paa Rigdom; de, der skulle betale meest, ere de uheldige Mennesker, som stilles lige paa 600 Rbd. Altsaa, jeg skal i høieste Grad blive overrasket, hvis den ærede Ordfører virkelig kan komme med en Grund, hentet fra Sagens Natur, der viser, at man ikke kan gaae ind paa en stigende Scala. Hvilke ere nu de andre Grunde? Man siger, at man da ikke kan faae Loven ud iaar. Mit Stand-

punkt er imidlertid det, at en Skattelov af denne Natur, som man allerede har prøvet et Aar i Livet, og som man fremdeles vil anvende i 2 Aar, og med Hensyn til hvilken man siger, at, naar den skal anvendes ud over de 2 Aar, saa kan man reformere den og saa maaskee komme til en stigende Scala — en Skattelov af denne Natur, siger jeg, bør man strax indrette paa den rigtige Maade; thi ellers kommer man aldrig bort fra det Maskineri, som man nu vil etablere. Nu er Diebliffet kommet, lad nu Scalaen stige. Jeg indrømmer, at der er mange Feil i den ærede Forslagsstillers Scala; men, vedtager man den, troer jeg, at Landstinget ikke vil vige tilbage fra at modtage Loven med en saadan Bestemmelse, naar Scalaen indrettes med fornøden Moderation. Jeg troer heller ikke endnu, at den høitærede Finansminister vilde ansee det som aldeles umuligt, at Loven kunde udkomme, fordi vi her vedtage Principet om den stigende Scala. Den ærede Minister fremkom med et Løffemiddel ligeoverfor Rigsdagen i Lighed med det, der fremsættes ligeoverfor Communerne; det er nemlig det, snart at komme hjem. Ja, ligeoverfor mig er dette ganske vist et Løffemiddel, forsaavidt som jeg gjerne meget snart vilde være færdig; men jeg troer dog, at med Hensyn til saadanne Spørgsmaal lykkes det ikke, idetmindste ikke ligeoverfor mig; thi jeg anseer en Indkomstskat, som ikke kan blive grædviis stigende, for i den Grad at være uheldig, at jeg, naar denne Scala ikke vedtages, er overbevist om, at jeg maa stemme imod denne Lov. Enhver af os, der har havt med Skatteligning at bestille — det er vist Tilfældet med de Fleste, og jeg for min Part har havt endeel dermed at bestille — vil have oplevet mange Klager, men vil ikke have oplevet — idetmindste er det Tilfældet med mig —, at noget Menneske har klaget over Gjennemførelsen af det Princip ved Anvendelsen af Formue- og Leiligheds-skatten at ansætte Skatten saaledes, at den stadig stiger, eftersom Folks Formue og Leilighed stiger. Dette har aldrig forbausset Noget, og der er Ingen, der har klaget derved; Folk have taget det som en given Sag, at, naar en Mand havde en Indtægt, der er 5 Gange saa stor som en Andens,